

บันทึก

เรื่อง การจดทะเบียนการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า
หรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้า

กรมทรัพย์สินทางปัญญา มีหนังสือที่ พณ ๐๗๐๔/๕๗๓ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า ด้วยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ มีบทบัญญัติว่าด้วยการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นบทบัญญัติใหม่ แต่มิได้บัญญัติไว้ชัดเจนถึงกรณีการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง ว่าจะต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียนหรือไม่และในกรณีที่ต้องจดทะเบียน ผู้ใดจะเป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ

กรมทรัพย์สินทางปัญญามีความเห็นในปัญหาดังกล่าวเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายแรกเห็นว่า การโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียนเพราะ

๑. ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๖๘ บัญญัติให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้ว สามารถทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตนได้ โดยต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน แต่ในเรื่องการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง มิได้มีบทบัญญัติไว้ว่าต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน

๒. เจตนารมณ์ของกฎหมายตามมาตรา ๖๘ บัญญัติให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าเท่านั้นที่จะทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน ทั้งนี้เพราะเจ้าของเครื่องหมายการค้าต้องควบคุมคุณภาพของสินค้าหรือบริการของผู้ได้รับอนุญาตให้อยู่ในระดับมาตรฐานเดียวกันกับสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเพื่อป้องกันมิให้ผู้บริโภคถูกลวงให้หลงผิดในคุณภาพของสินค้าหรือบริการ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเป็นเพียงผู้มีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้าเท่านั้น จึงไม่มีสิทธิโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรืออนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า ฉะนั้นเมื่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าอนุญาตให้ผู้รับอนุญาตโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรืออนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่งได้นั้น จึงเป็นการยินยอมกันระหว่างคู่สัญญา มิใช่โดยผลของกฎหมาย ดังนั้น การโอนการอนุญาตหรือการอนุญาตช่วงจึงไม่ต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียน

ฝ่ายที่สองเห็นว่า การโอนการอนุญาตหรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าควรทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๖๘วรรคสอง ด้วยโดยเหตุผลดังต่อไปนี้

๑. เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าฉบับใหม่ ส่วนที่ ๕ ว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ก็เพื่อคุ้มครองสาธารณชนในการป้องกันมิให้มีการลงคุณภาพของสินค้า ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา ๖๘ และมาตรา ๖๙ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๖๘ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติให้สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน และมาตรา ๖๘ วรรคท้าย ซึ่งวางเงื่อนไขหรือข้อกำหนดที่สำคัญไว้สองประการ กล่าวคือ จะต้องให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถควบคุมคุณภาพของสินค้าของผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้อย่างแท้จริง และจะต้องระบุสินค้าที่ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าด้วยสัญญาอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าก็เป็นสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้านั่นเอง ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติในมาตรา ๗๙ ซึ่งบัญญัติเป็นหลักว่า ห้ามมิให้มีการอนุญาตช่วง เว้นแต่สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

๒. หากสัญญาอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าไม่ต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแล้ว การก็ังไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายดังที่ได้ชี้แจงในข้อ ๑. เพราะเจ้าของเครื่องหมายการค้าซึ่งไม่ยอมควบคุมคุณภาพของสินค้าหรือโดยมีเหตุผลอื่นใดก็ตาม ก็อาจหลีกเลี่ยงบทบัญญัติมาตรา ๖๘ ได้

๓. แม้ว่าบทบัญญัติมาตรา ๖๘ จะบัญญัติว่า “เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วจะทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน...” และแม้ว่านิยามคำว่า “ผู้ได้รับอนุญาต” หมายความว่า “ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า...” การอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าก็ยังคงเป็นไปตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าวทั้งสอง กล่าวคือ การอนุญาตช่วงซึ่งกระทำโดยอาศัยความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าก็เท่ากับเป็นการอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้านั่นเอง อำนาจในการอนุญาตช่วงมิได้เกิดขึ้นโดยผลของกฎหมาย หากแต่เกิดขึ้นจากความตกลงตามสัญญาระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ได้รับอนุญาตในช่วงแรกเท่านั้น

๔. ไม่ว่าจะเป็นการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าในตอนแรกหรือการอนุญาตช่วงก็ตาม เจ้าของเครื่องหมายการค้าก็ยังคงเป็นผู้ที่จะได้รับผลที่เกิดขึ้นจากการอนุญาตหรือการอนุญาตช่วงอยู่เช่นเดียวกัน กล่าวคือ เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะต้องรับทั้งผลดีและผลเสียจากการอนุญาตหรือการอนุญาตช่วงนั่นเอง

จึงหรือมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า

๑. การโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง ต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียนหรือไม่

๒. ในกรณีที่ต้องจดทะเบียน ผู้ใดจะเป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาข้อหารือประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมทรัพย์สินทางปัญญา) แล้ว มีความเห็นดังนี้

๑. การโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า หรือการอนุญาตช่วงให้บุคคล

อื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่ง ต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียนหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่า เนื่องจาก บทบัญญัติในเรื่องการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่งนั้นอยู่ในมาตรา ๗๙^๑ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ เพียงมาตราเดียว กรณีจึงต้องพิจารณาบทบัญญัติต่างๆ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ในส่วนที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเป็นหลักในการพิจารณาเทียบเคียงกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่า กฎหมายกำหนดให้สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๖๘^๒ และมีการคุ้มครองสาธารณชนมิให้สับสนหรือหลงผิดในตัวสินค้า โดยกำหนดในมาตรา ๖๙^๓ ให้อำนาจนายทะเบียนเป็นผู้ควบคุมโดยพิจารณาว่าสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้านั้นจะต้องไม่ทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิด และไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรัฐประศาสน์นโยบายนอกจากนั้น ใน

^๑มาตรา ๗๙ ในกรณีที่สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้ามิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ผู้ได้รับอนุญาตจะโอนการอนุญาตตามสัญญาดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอกไม่ได้และจะอนุญาตช่วงให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าอันอีกทอดหนึ่งก็ไม่ได้

^๒มาตรา ๖๘ เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนแล้วจะทำสัญญาอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าของตน สำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ได้

สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าตามวรรคหนึ่ง ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน

การขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตดังกล่าวตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่คำขอจดทะเบียนนั้นอย่างน้อยต้องแสดงรายการดังต่อไปนี้

(๑) เงื่อนไขหรือข้อกำหนดระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาต ที่จะทำให้อำนาจของเครื่องหมายการค้าสามารถควบคุมคุณภาพของสินค้าของผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตได้อย่างแท้จริง

(๒) สินค้าที่จะได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า

^๓มาตรา ๖๙ ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่าสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๖๘ จะไม่เป็นการทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิด และไม่เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือรัฐประศาสน์นโยบายให้นายทะเบียนมีคำสั่งรับจดทะเบียนสัญญาอนุญาตดังกล่าวโดยจะมีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดใดเพื่อประโยชน์ดังกล่าวก็ได้ แต่ถ้านายทะเบียนเห็นว่าสัญญาอนุญาตดังกล่าวจะเป็นการทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิด หรือเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรัฐประศาสน์นโยบาย ให้นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนสัญญาอนุญาตดังกล่าว

เมื่อนายทะเบียนมีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้มีหนังสือแจ้งคำสั่งให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งรับจดทะเบียนโดยมีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดหรือไม่รับจดทะเบียน ให้แจ้งเหตุผลให้บุคคลดังกล่าวทราบด้วย

เจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่งต่อคณะกรรมการภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งคำสั่งของนายทะเบียน ถ้าไม่อุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาดังกล่าวให้ถือว่าคำสั่งของนายทะเบียนเป็นที่สุด

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการตามวรรคสามให้เป็นที่สุด

การขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าตามมาตรา ๖๘^๔ วรรคสาม นอกจากจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว กฎหมายยังกำหนดให้คำขอจดทะเบียนดังกล่าวอย่างน้อยต้องแสดงเงื่อนไขหรือข้อกำหนดระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตที่จะทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้านั้นสามารถควบคุมคุณภาพของสินค้าของผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตได้อย่างแท้จริง การที่กฎหมายกำหนดให้ต้องมีเงื่อนไขหรือข้อกำหนดดังกล่าวระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตก็เพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าประการหนึ่งซึ่งจะเห็นได้จากเหตุผล^๕ ท้ายพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งปรับปรุงกฎหมายเก่าเนื่องจากมีบทบัญญัติที่ไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้เพียงพอ และเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นอีกประการหนึ่ง โดยการกำหนดไว้ในมาตรา ๗๒^๖ ให้สิทธิผู้มีส่วนได้เสียหรือนายทะเบียนอาจร้องขอต่อคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า เพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้ หากการใช้เครื่องหมายการค้าโดยผู้ได้รับอนุญาตนั้นทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรัฐประศาสน์นโยบาย หรือเจ้าของเครื่องหมายการค้าไม่อาจ

^๔โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๕หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือโดยที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พุทธศักราช ๒๔๗๔ ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานานแล้ว บทบัญญัติต่าง ๆ จึงล้าสมัยและไม่สามารถคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้เพียงพอ ประกอบทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องหมายบริการเครื่องหมายรับรอง และสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือเครื่องหมายบริการ ซึ่งในปัจจุบันเป็นที่แพร่หลายและได้รับความคุ้มครองในกฎหมายของต่างประเทศหลายประเทศแล้ว ก็ยังไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายไทย นอกจากนั้น พระราชบัญญัติดังกล่าวยังมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสม เช่น มิได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและคณะกรรมการเครื่องหมายการค้า ตลอดจนสิทธิของผู้จดทะเบียนไว้ให้ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติอยู่มาก สมควรปรับปรุงพระราชบัญญัตินี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๖มาตรา ๗๒ เจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ได้รับอนุญาตอาจร่วมกันร้องขอนายทะเบียนให้สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้

เจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้ได้รับอนุญาตฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด อาจร้องขอนายทะเบียนให้สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า หากแสดงได้ว่าสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้านั้นได้สิ้นสุดลงแล้ว

ผู้มีส่วนได้เสียหรือนายทะเบียนอาจร้องขอต่อคณะกรรมการให้สั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้ หากแสดงได้ว่า

(๑) การใช้เครื่องหมายการค้าโดยผู้ได้รับอนุญาตนั้นทำให้สาธารณชนสับสนหรือหลงผิดหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือรัฐประศาสน์นโยบาย หรือ

(๒) เจ้าของเครื่องหมายการค้าไม่อาจควบคุมคุณภาพของสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้านั้นได้อย่างแท้จริงอีกต่อไป

การขอเพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตตามมาตรา นี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ควบคุมคุณภาพสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของตนต่อไปได้ ดังนั้น เมื่อบทบัญญัติของกฎหมายมุ่งที่จะคุ้มครองสาธารณชนและคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าโดยกำหนดหน้าที่ในการควบคุมคุณภาพสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของตนด้วย จึงกำหนดให้สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่าการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่งมีลักษณะเป็นการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเช่นกัน เนื่องจากกฎหมายห้ามผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าโอนการอนุญาตหรืออนุญาตช่วงเว้นแต่สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้ากำหนดไว้ ในเมื่อการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าซึ่งเป็นการอนุญาตในชั้นแรกกฎหมายยังกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อนายทะเบียน การโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าอีกทอดหนึ่งซึ่งเป็นการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าในชั้นที่สอง จึงต้องทำเป็นหนังสือและนำไปจดทะเบียนเช่นเดียวกันตามมาตรา ๖๘^๗ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔

๒. ในกรณีที่ต้องจดทะเบียน ผู้ใดจะเป็นผู้ยื่นคำขอจดทะเบียน

โดยที่มาตรา ๖๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดให้การขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งปัจจุบันในการขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้มีข้อ ๔๕^๘ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ กำหนดเรื่องการขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาว่าจะนำข้อ ๔๕ แห่งกฎกระทรวงดังกล่าวมาปรับใช้กับกรณีการขอจดทะเบียนการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้หรือไม่ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) เห็นว่า เมื่อได้ให้ความเห็นไปแล้วว่าการโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือการอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้ามีลักษณะเป็นการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเช่นกัน ฉะนั้น ผู้รับโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือผู้ได้รับอนุญาตช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้าก็อยู่ในฐานะที่จะขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าเช่นเดียวกัน ในการจดทะเบียนกรณีดังกล่าวจึงต้องคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นหลัก ผู้ที่ยื่นคำขอจึงต้องเป็น

^๗โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๘ข้อ ๔๕ การขอจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตยื่นคำขอพร้อมแนบสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าซึ่งมีลายมือชื่อของเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาต และหนังสือสำคัญ

คำขอตามวรรคหนึ่ง นอกจากจะต้องแสดงรายการตามมาตรา ๖๘ วรรคสาม (๑) และ (๒) แล้วให้แสดงด้วยว่าผู้ขอจดทะเบียนเป็นผู้ได้รับอนุญาตมีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้านั้นแต่ผู้เดียว หรือเจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้เครื่องหมายการค้าได้อีกได้

เจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้รับโอนการอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าหรือผู้ได้รับอนุญาต
ช่วงให้ใช้เครื่องหมายการค้า เช่นเดียวกับการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า
ตามข้อ ๔๕ แห่งกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติเครื่องหมาย
การค้า พ.ศ. ๒๕๓๕ นั้นเอง

(ลงชื่อ) ม. ตันเต็มทรัพย์

(นายไมตรี ตันเต็มทรัพย์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๓๖